

BEKLACH VAN DE DULLE GRIETE,
STAENDE OP DE VRYDAGHMERCKT BINNEN GHEND.
OVER HET VERGULDEN VAN DE DRAECKE,

STAENDE OP HET BELFORT, IN 'T JAER 1743

*(Op een oud, maer aengenaem voysken :
van het belegh van Ariën.)*

Wy sien in Ghentsche stadt,
Dat puyck der vlaemsche steden,
Wij sien in onse stadt,
Met reden wel bevadt
Twee stomme kreaturen,
Maer vol van leet en spyt,
Waer van vol onghedueren
D'een d'ander seer benyt.

Men vindt in stadt van Ghendt
Veel scherp gheneusde grieten,
Men vindt in stadt van Ghendt,
Aen grieten veel bekendt,
Veel quaetaerdighe wyven
Die Griet al naer bestaen,
Die altyt knorren, kyven;
Noyt en wordt iet wel gedaen.

De Draek, nu nieuw vergult,
Die waeit met alle winden;
De Draek, nu nieuw vergult,
Maer Griet vol ongedult,
Ick magh my wel beklaegen,
Al heet ick Dulle Griet,
Dat myn dry oude schraeghen
Rotten tot myn groot verdriet.

Griet siet dat helsch serpent
Schier in de loght verheven,
Griet siet dat helsch serpent
Verheven binnen Ghendt;
Verciert met goude kleeren,

Waerom sy lustigh blynckt,
Maer Griet, tot druckx vermeerden,
Vuyl van dreck en modder, stynckt.

Griet en wordt niet verciert,
Al is de stad vol vreughden,
Griet en wordt niet verciert,
Schoon lustigh wordt gheviert.
Den Draek, dat vreet spectackel,
Wort ront met licht vereert :
Ja schier als voor orackel
Van de vroukens dan gheëert.

Hoe is mijn glans vergaen !
'k Was eertyts soo gheprezen!
Hoe is mijn glans vergaen!
Ick moght op wielen staen,
En spouwen vlam en donder
Met craght en met ghewelt,
Braght soo den vyant onder,
Hem doende ruymen 't velt.

'k Plaght yser, poer en loot
Voor myne spyse t'eten,
'k Plaght yser, poer en loot
Te spouwen, wonder groot.
Nu is myn spyse : vasten,
Met open keel ghemeen,
Ten sy eenighe gasten
Daer in werpen slyck of steen...

Den dranck die krygh ick wel
Van reghen, stuere vlaeghen
Den dranck die krygh ick wel,
Dan lustigh op myn vel,
Wanneer uyt 's hemels saelen
Waeter in overvloet
Comt op myn lyf te daelen
Dat ick al verdraeghen moet.

Noch wort my naer gheseyt
Dat ick hier lich in banden,

Noch wort my naer gheseyt :
't Is om myn dulligheyt!
Had ick maer poer en bollen,
Ick soude met ghewelt
Seer haest den Draek doen rollen
En sien op den gront ghevelt.

Griete die staet schiltwaght
By Keyser Karels statu,
Griete die staet schiltwaght,
Sonder cieraet oft pracht.
Al ben ick Dulle Griete,
Ick voere vrouwen naem :
Den Draek, tot myn verdriete,
Is aen elck meer aengenaem.

Ick waghte met ghedult;
Nogthans kan niemant vinden,
Ick waghte met ghedult,
Met leet en spyt vervult,
Om aen een kleet te raeken...
Myn lieve vrouwgeslacht,
Terwyl ick hier moet waecken,
Uw suster Griet wat aght! -

Waer vint m'int Nederlant
Nogh sulcke twee postueren,
Waer vint m'int Nederlant
Twee monsters soo gallant,
Als Draeck en Dulle Griete -
Die nu veel hondert jaer
Hier staen sonder verdrieten
Tot vermaeck van allegaer?

De klachten van *Dulle Griet* waren gegrond. Immers, de plek, waar zij te rusten en te roesten lag, diende nog altijd tot neerleggen van vuilnis, en in plaats dat haar gapende mond zou gevuld worden met schroot, om verwoesting en dood te verspreiden in de rangen van Leliaarts en andere volksverdrukkings, kwamen, dag aan dag, de kleine jongens van de Vrijdagsmarkt, der Lange Munt en van elders dien spijzen met voorwerpen, welke haar den goeden tijd niet konden herinneren, toen zij medekampje voor de eer en de glorie van Gent. Eén troost bleef de oude sukkel nog over : zij blikt naar de Vrijdagsmarkt, waar, op de groo-

te dagen, al de mannen, onder het geschetter der klaroenen, onder het stormgeluid van Roeland en onder de vaarwel- en zegewenschen van grijsaards, vrouwen en kinderen, vergaderden en oprukten om de lauweren der overwinning te gaan plukken of hun bloed en leven te offeren voor de eer en de grootheid der vaderstad.

IN MEMORIAM GILL. VAN GEERT

Op 11 januari 1990 ontviel Gilbert Van Geert ons in het Universitair ziekenhuis te Gent. Een verraderlijke ziekte velde hem op enkele maanden tijd. Hij had nog zoveel plannen, nog zoveel ideeën... Het mocht niet zijn.

Gilbert Van Geert werd op 30 september 1930 geboren in de volkse buurt van Meulestede, tussen het noeste werkvolk van de Muide. Hij studeerde aan de Koninklijke Akademie voor Schone Kunsten voor meubeltekenaar onder Rubbens en De Moor. Hij zou uiteindelijk als tekenaar bij de T.M.V.W., de "waterdienst", belanden. Maar wat onmogelijk op een academie kan bijgebracht worden, wat hij uit zichzelf bezat, was talent, een scherpe geest, een sterke opmerkingsgave en een grondige kennis en een immense liefde voor het volksleven.

Naast zijn beroep zou hij zijn kunstenaarscarrière aanvankelijk als karikaturist en cartoonist bij verschillende Vlaamse dagbladen beginnen. Hij bespeelde de hele waaier van "Vooruit" over "Het Laatste Nieuws" tot de "Gazet van Antwerpen".

Hij stelde voor het eerst schilderwerken en aquarellen in 1967 ten toon in het gemeentehuis te Aalter, waar de plaatselijke kunstschilder Cyr Frimout hem naartoe gelokt had. Nog in dat zelfde jaar behaalde hij te Monaco de ereprijs voor grafiek.

Kunster criticus Luk Lekens schrijft over hem : "Als geboren en getogen Gentenaar kan hij zijn afkomst onmogelijk loochenen. Die valt zowel te bemerken in zijn eigen persoon als in zijn werk, dat volledig Gents is van aard en voorstelling, maar tevens universeel van geest, zodat het overal te genieten en te beleven valt.

Voor zijn thema's put hij enerzijds uit de hem omringende wereld en anderzijds uit een volkse wijsheid. Centraal staat de mens, van wie hij de gebreken, de ondeugden, alsook bepaalde levensgewoonten goedmoedig hekelt. Vooral de wereld van de kleine man is zijn grote inspiratiebron. Men zou Van Geert een sociaal geëngageerd kunstenaar kunnen noemen, maar dan wel in de meest brede zin van het woord.